

Pohádka o nešťastné paní Cibuli

V Zeleninovém království měli krásný malý hostinec, jenž se jmenoval „U paní Cibule“. Celý byl obrostlý břečťanem, měl dřevěné okenice a dole u zdí se mu smaragdově lesklo kapradí.

Do tohoto hostince chodila spousta obyvatel Zeleninového království na obědy i večere. Jeho kuchyně totiž byla široko daleko vyhlášená. A když byl návštěvník ze vzdálenějšího koutu království, mohl zde i přespat, protože tady byly tři útulné pokojíčky pro hosty.

Hospodskou v tom hostinci dělala, jak již napovídá jeho jméno, paní Cibule. Byla to milá a upovídaná, krásně kulaťoučká a zlatoučká paní, která každému pocestnému ráda poradila, ráda se od něj dozvěděla nové věci, jež se v království udály a ráda se svými hosty zasmála.

Jenže v poslední době jí nějak do toho smíchu nebylo. Paní Cibule vypadala povadle a nešťastně. Byla bez nálady a ani s hosty se jí moc povídat nechtělo.

Všimnul si toho také pan Rajče, který často obchodně cestoval do sousedního Ovocného království a po cestě se zde vždy zastavil na něco dobrého k snědku.

„Copak, copak, paní Cibule? Vypadáte nějak utrápeně.“ oslovil pan Rajče paní Cibuli. „Stalo se vám něco?“ vyzvídal dále.

„ÁÁÁle.“ protáhla paní Cibule. „Jste hodný pane Rajče, že se ptáte, ale vy mi stejně nemůžete pomoci.“ Načež si nešťastně vytáhla z kapsy zástěry žlutě puntíkový kapesník a utřela si s ním uplakané oči.

„Nu, kdybyste mi pověděla o co se jedná, tak bych vám možná poradil.“ nenechal se pan Rajče odbýt.

Paní Cibule se tedy posadila k panu Rajčeti ke stolu a začala mu vyprávět. „Víte, pane Rajče, už nejsem nejmladší a tento hostinec jak je obrostlý břečťanem, tak se v něm drží vlhkost a ta mi vůbec nesvědčí. Bojím se, že za chvíli začnu z toho vlhka měknout a nahnívat.“

A ty víš, Aničko(jméno dítěte), že když spolu doma vaříme a najdeme cibuli, která je měkká a začíná hnit, že ji musíme vyhodit, protože taková cibule už je úplně k ničemu. Cibule totiž musí být krásně tvrdá a plná šťávy, která sice štípe do očí, ale je sladká a velice zdravá.

A tak paní Cibule pokračovala. „Skutečně se obávám, abych nezačala zahnívat. To bych pak byla dočista k ničemu.“

Pan Rajče jen vážně pokýval svou velkou a krásně červenou hlavou.

„Potřebovala bych, kdyby tady hostinec ode mě někdo přebíral. Někdo, kdo by se rád staral o hosty, tak jako to dělám já. A já jsem se pak mohla odstěhovat ke svému synovi na jih, kde je krásně teplo a sucho, což cibulím svědčí. Jenže nikoho takového šikovného neznám a tak se tady soužím a nejspíše tu úplně uvadnu a změknu až do zahnívání.“ pokračovala dále paní Cibule.

Pan Rajče si zadumaně promnul svou kulatou a červeně hladkou bradu a pak povídá: „Milá paní Cibule, možná bych pro vás někoho takového měl.“ Paní Cibule na něj překvapeně upřela své zlatokrásné oči.

„Zrovna nedávno jsem potkal svého přítele Petržele. Byl také takový posmutnělý a povídal mi, že by velmi rád jednou vedl nějaký hezký hostinec. Ale obával se, že se mu tento sen nikdy nesplní, protože všechny takové hostince jsou již zabrané. A jak víte, paní Cibule, tak petrželím ta troška vlhkosti moc neuškodí. Možná by tedy za vás tento krásný hostinec převzal.“

„Myslíte to vážně?“ nadšeně vyskočila paní Cibule od stolu a chytila pana Rajče za ruku.

„Říkám jen, co jsem slyšel.“ povídá na to on. „Ale mohli bychom se ho na to zeptat. Máte zde telefon? Zkusil bych mu hned zavolat.“

Paní Cibule hned vedla pana Rajče dozadu k telefonu. Ten vytočil číslo svého přítele Petržele a zeptal se ho, jestli by měl zájem vést hostinec paní Cibule, protože jí již tady to prostředí nesvědčí.

No, Aničko, nebudu to zbytečně prodlužovat. To víš, že pan Petržel by strašně moc rád a hned se také vypravil za panem Rajčetem a paní Cibulí. Domluvili se spolu na převzetí hostince, pan Petržel se do něj nastěhoval a paní Cibule mohla odjet za svým synem na jih, hezky do tepla.

A tak nakonec byli všichni šťastní. Paní Cibule, že nezměkne a neshnije, pan Petržel, že může vést vysněný hostinec a pan Rajče, že mohl pomoci dvěma svým přátelům.

A od té doby mají v Zeleninovém království hostinec, který se jmenuje „U pana Petržele“. Vede je, jak již napovídá jeho jméno, veselý pan Petržel, který každému pocestnému rád poradí, rád se od něj dozví nové věci, jež se v království udály a také se rád se svými hosty zasměje.

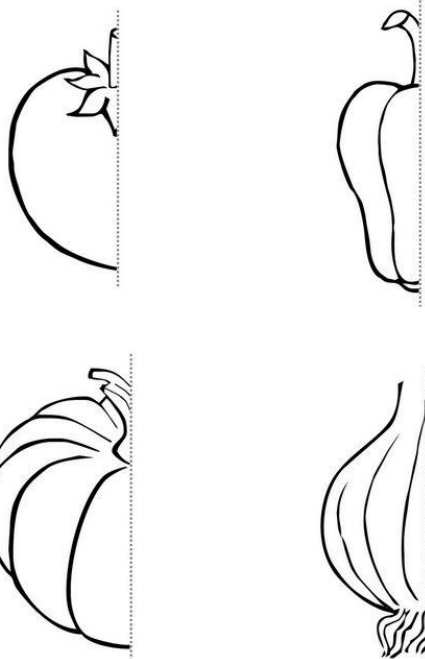
Autor: Helena Skočová

1. Otázky a povídání k pohádce:

- Co se dělo v příběhu? Jaké hlavní postavy tam byly?
- Co je cibule? K čemu se používá? Jakou další zeleninu znáš?
- Povídání o zdvořilosti, přátelství, o emocích, které se v příběhu vyskytly – radost, smutek...
- Proč byla paní Cibule v hostinci nešťastná a pan Petržel tam byl šťastný? (najděte nějakou jinou paralelu ze života dítěte – například někomu svědčí pracovat u stolečku a někdo raději běhá venku)
- Další otázky, které Vás k příběhu napadnou

2. Pracovní list dokreslení zeleniny:

DOKRESLI PRAVOU PŮLKU ČTYŘ DRUHŮ ZELENINY: RAJČE, PAPRIKA, DÝNĚ A CIBULE. NAKONEC CELÉ OBRÁZKY VYBARVI.

Nápady pro Aničku

3. Cibulová věž – zahradnický počin i pro začátečníky bydlící v bytě 😊

Výroba cibulové věže změní vztah k cibuli každému.

CIBULOVÁ VĚŽ

andílek

CO BUDETE POTŘEBOVAT:

1. CIBULKY
(sadba kuchyňské cibule)
2. ZEMINU
(zahradnický substrát,
nebo kompost
2:1 s pískem)
3. PLASTOVOU LAHEV
4. NŮŽKY NA MANIKURU /
PÁJKU / VRTÁK nebo
něco, čím uděláte díry
do láhve

POSTUP:

1. Do plastové láhve udělejte po obvodu kulaté otvory cca 1 cm v průměru. Vzdálenost děr od sebe zhruba 3 cm. Díry by měly být i ve dně, kvůli odtoku přebytečné vody. Vršek nádoby odřízněte.
2. Naplňte nádobu zeminou po první boční otvory a umístěte cibulky tak, aby růstový vrchol koukal ven. Přidejte další vrstvu substrátu a na tu další cibulky. Opakujte až po vrch nádoby.
3. Umístěte na světlé místo u okna a pravidelně zalévejte.

Cibule má štiplavou chuť. Je velmi zdravá. Je považována za přírodní antibiotikum. Když ji krájíme, vyhrknou nám slzy.

Můžete s dětmi vyzkoušet Vaše smysly – čichnout si k cibuli a také ji ochutnat a zkoumat její chuť v jednotlivých částech. Věřte, bude to legrace 😊

4. Písnička

Cib cib cibulenka,
mak mak makulenka,
Když jsem byla maličká
chovala mě matička.
A teď když jsem veliká,
musím chovat Jeníka.

